

Svenska Jägareförbundets remissvar

Jakt med lös hund omöjliggörs eller försvåras i vargrevir. Jakt med lös hund är en förutsättning för att kunna förvalta våra klövviltstammars utifrån lokala, regionala och nationella mål. Löshunds jakt är således nödvändigt för att nå skogs-, trafik- och jaktpolitiska mål av allt överskuggande allmänintresse, i ett land med mycket stora skogsområden och få människor.

Trots en ökande vargpopulation har antalet dödade/skadade hundar inte ökat det senaste året i samma takt som vargantalet. Förklaringen till att skadeutvecklingen inte ökat är att hundägare vågar inte längre sina släppa sina jakthundar och därför ökar inte antalet dödade hundar i samma takt som antalet vargar. Därmed förorsakar blotta närvaron av varg en olägenhet i och med att jakttillfällen faller bort på grund av rädslan för att släppa hund i sådana marker.

Skydds jakt bör medges både i syfte att avlägsna skadegörande individer som gjort skada och i syfte att förebygga skada. Skydds jakt bör avse såväl enskilda som grupper av vargar.

Samhället har hittills tagit allt för liten hänsyn till rovdjurens påverkan på viltstammarna, framför allt vargen kan ha en mycket stor påverkan på avkastningen från älgjakt.

Förbundet anser att det är hög tid att samhället tar frågan om viltets värde på allvar. Vilt och möjligheten till jakt är inte sällan det som gör att människor väljer att bo kvar i glesbygd. I bygder där utflyttning redan är ett stort problem kan redan ett fåtal familjers flytt till följd av rovdjursstammarnas utveckling vara spiken i kistan för den lokala bensinmacken och annan samhällsservice.

Viltet är en resurs som bör vårdas som andra resurser utifrån lokalsamhällets önskemål och behov. Den hittillsvarande rovdjurspolitiken har tagit mycket liten hänsyn till vilt och jakt som resurs, trots dess stora betydelse för många glesbygdsboende.

Viltet avkastar jakttillfällen och klimatsmart kött som har stor betydelse för människor på landsbygden. Med den ökande tätheten i vargstammen ser vi nu tydliga tecken på att reviren krymper, med motsvarande ökande påverkan på avkastningen från älgstammen som följd. Man bör även beakta att avkastningen från älgjakten, i form av kött eller arrendeintäkter, är det som ska täcka de skador som älgen orsakar skogsbruket.

Med ökande vargstam och minskande avkastning från älgjakten står markägaren kvar med samma skogsskador, men har inga intäkter. Det i sig skapar en ny konflikt. Jägare håller igen på avskjutningen i hopp om att älgstammen ska öka så att jakt åter blir möjlig. Konsekvensen blir att jägarnas tidigare förlust, istället flyttas till markägaren i form av ökande skogsskador.

Samhället har ett ansvar att inte bara förvalta klövviltet utifrån lokal behov, utan även tillåta förvaltning av rovdjuren. Att reglera älgstammen långt under den biologiska bärkraften, samtidigt som vargstammen inte regleras är omöjligt om viltförvaltningen skall ha någon trovärdighet.

Vargens och övriga rovdjurspåverkan på viltstammarna är därför en "olägenhet" som måste beaktas. Jaktmöjligheter är inte enbart ett enskilt intresse för ett fåtal, utan i lika hög grad ett allt överskuggande allmänintresse. Skydds jakt i syfte att minska påverkan på viltstammarna bör framför allt ges på familjegrupper av vargar.

Art- och habitat direktivet utgår från varje enskild art. I verkligheten är det dock det samlade rovdjurstrycket som har störst betydelse. Sverige har idag flest stora rovdjur i Europa. Ändå tas ingen hänsyn till deras samlade påverkan på människors livsmiljö.

Det finns således både motiv som utgår från den enskildes skador och ett allt övergripande samhällsintresse i att begränsa det samlade rovdjurstrycket i syfte att minska samhällets kostnader för de stora rovdjuret.

Det samlade rovdjurstrycket är en "olägenhet" som måste beaktas i framtiden. Skydds jakt i syfte att det sammanlagda rovdjurstrycket bör framför allt ges på familjegrupper av vargar.

Markägare uppger att de tvingats sänka sina jaktarrenden på grund av rovdjuret och vargen i synnerhet. Mäklare anger dessutom att vargförekomsten påverkar möjligheten att sälja fastigheter med jakträtt i områden med varg. Spekulanter hoppar helt enkelt av när de inser att fasigheten ligger i ett vargrevir.

En enskild markägare i Rialareviret uppges förlora sexsiffriga belopp årligen till följd av vargetableringen där. Rovdjurens frammarsch ses som ett hot mot företagets ekonomi och kan leda till uppsägningar av yrkesjägare.

Förbundet vill samtidigt poängtera att jakten i glesbygd visserligen inte värderas till samma höga belopp som i tätortsnära områden. Men betydelsen för de boende och av hemvändare till exempel älgjakten har andra värden som långt överstiger de summor som arrendekostnaderna anger.

Förbundet har gjort enkla överslag av vad vargförekomsten redan idag kostar enskilda och företagare. Det rör sig om hundratals miljoner.

Sammanfattning

Det finns ett allt överskuggande allmänintresse att reglera vargstammen så att jakt även fortsättningsvis kan bedrivas så att den genererar intäkter till enskilda och företag samt skatteintäkter.

Om inte samhället tar frågan på allvar kommer krav på kompensation för uteblivna arrendeinkomster att ställas. Markägare och jägare måste även fortsättningsvis kunna bedriva en meningsfull jakt som genererar avkastning i form av viltkött och jaktupplevelser. Likaså ska ingen behöva vara rädd för att förlora sin hund på grund av vargförekomst. Det är inte rimligt att enskilda ska betala priset för det allmännas intresse av stora rovdjurstammar.

Skydds jakt i syfte att minska påverkan för markägare bör framför allt ges på familjegrupper av vargar.